

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναίδος» καὶ τῶν «Ἐνῶν Περιοδικῶν» ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς κκ. Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναίδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Ἡ πραγματικὴ χριστιανικὴ ταπεινότης εἶναι χάρις τοῦ πνεύματος καὶ ἐπομένως ἔχει τὴν ἑδραν αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἐν τῇ Γραφῇ καλεῖται ὅτε μὲν ταπεινότης καρδίας ὅτε δὲ πτωχεῖα πνεύματος. Ἡ λέξις σημαίνει τὸ ἔχειν ταπεινὴν γνώμην ἢ ὑπόληψιν περὶ ἡμῶν αὐτῶν κατὰ σύγκρισιν πρὸς ἄλλους. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δεικνύται διὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα τῆς βαθείας κακίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δι' ὀλοσχεροῦς ἐξαρτήσεως ἐκ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ. Δηλοῦται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διὰ σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἡμῶν, ἀγάπης καὶ φιλίας πρὸς τοὺς ὁμοίους ἡμῶν, καὶ συγκαταβάσεως πρὸς τοὺς κατωτέρους, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ προθυμίας πρὸς συγχώρησιν τῶν προσβολῶν, καὶ δι' εἰλικρινείας καὶ μετριότητος πρὸς πάντας. Ἡ ταπεινότης δεικνύται οὐ μόνον διὰ προσεκτικῆς ἀποφυγῆς παντός ὅ,τι ἔχει τὴν ἐμφάνειαν ὑπερηφανείας καὶ ὑψηλοφροσύνης, ἀλλὰ καὶ διὰ σεμνῆς καὶ ἡπίας συμπεριφορᾶς διὰ δυσπιστίας περὶ τὴν δύναμιν καὶ ἰκανότητα ἡμῶν, δι' ὑπομονῆς εἰς τὰς δυσπραγίας, καὶ εὐχαριστήσεως ἐκ τῆς βιωτικῆς ἡμῶν θέσεως.

Ὁ μῦθος τοῦ Δαίδαλου καὶ Ἰκάρου παρέχει καλὸν

παράδειγμα τοῦ τοιοῦτου. Ὁ Δαίδαλος κατεσκεύασε πτέρυγας μετὰ πτίλων καὶ κηροῦ, καὶ ἐπιμελῶς προσήρμωσεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ἐπὶ τὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰκάρου. Ἐπέταξαν δὲ ἐν τῷ ἀέρι ἐκ Κρήτης ἀλλ' ἡ θεομότης τοῦ ἡλίου ἀνέλυσε τὸν κηρὸν τῶν πτερόγων τοῦ Ἰκάρου, ὅστις ἐπέθει νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλὰ, καὶ ἔπεσε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ὠκεανοῦ τὸ ὅποιον ἐξ αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ πατὴρ, οὐ ἡ πτήσις ἦτο ταπεινότερα, διέφυγε τὸν κίνδυνον, καὶ ἔφθασεν ἀσφαλῆς εἰς Κύμην, ἐνθα ἔκτισε ναὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος ἐρωτηθεὶς «Ποῖον εἶναι τὸ πρῶτον ἐν τῇ θρησκείᾳ», ἀπήντησεν, «Ἡ Ταπεινώσις» «Τί δὲ τὸ δεύτερον;» «Ἡ Ταπεινώσις» καὶ τί τὸ τρίτον «Ἡ Ταπεινώσις.» Ὁ ἔχων ἕτερα χαρίσματα χωρὶς ταπεινώσεως, εἶναι ὡς ἐκεῖνος, ὅστις φέρει κιβώτιον περιέχον πολύτιμον κόνιν χωρὶς κάλυμμα, πνέοντος σφοδροῦ ἀνέμου.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΑΣΕΩΣ

Ἡ διατήρησις τῆς ὁράσεως, ἐν πλείσταις περιπτώσεσι ἐξαρτᾶται καταπολὺ ἐκ τῆς ἐν γένει ὑγείας τοῦ σώματος. Ἐνθα οὐδεμίᾳ ὀργανικῇ ἀσθένειᾳ ὑπάρχει ἢ διατήρησις καθαρὰς καὶ ἀκόπου ὁράσεως δύναται νὰ βοηθῆται δι' ὀλίγων ἀπλῶν κανόνων. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὁ κανὼν τῆς διαίτης· πρὸ πάντων δὲ δεόν νὰ γινώσκῃ τις τί ν' ἀποφεύγῃ. Ἐλαττωματικὴ κατάστασις τοῦ αἵματος γίνεται αἰσθητὴ καθ' ὅλον τὸ σύστημα ἀλλὰ συνηθέστερον δεικνύται δι' ἐρεθισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Τοῦτο πλειστάκις συμβαίνει εἰς τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὅποια πάσχουσιν ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς τροφῆς ἀκηδεῖας τῶν ἐπιτηρούμενων αὐτῶν, ἐξ οὗ βλάπτεται ὁ στόμαχος καὶ ὁ ὀργανισμὸς ἐξασθενεῖται.

Οἱ ὀφθαλμοὶ συνηθέστατα βλάπτονται δι' ὑπερβολικῆς ἐντάσεως τῆς ὁράσεως. Τοῦτο συμβαίνει διὰ τῆς ἐπὶ παραπολὺν χρόνον ἀτενίσεως ἐπὶ στιλπνῶν

ἀντικειμένων. Οὐδεις δύναιτο νὰ κυττάξῃ τὸν ἥλιον εἰμὴ διὰ τῆς ομίχλης, ἢ σκιερᾶς ὑάλου, χωρὶς νὰ πάθῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐὰν ἐπιμείνῃ τις εἰς τοῦτο ἢ συνέπειά θὰ ᾖ τὸ τυφλωσις. Τὸ ἐπιβλαβέστερον δὲ πάντων εἶναι νὰ θεωρῇ τις τὴν λάμψιν τοῦ ἀερίφωτος, τοῦ ἐλαίου ἢ ἐτέρου ἰσχυροῦ φωτός. Ἡ βλάβη αὕτη ἀποφεύγεται ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς ὑποβάλλεται εἰς ἀντανεκλαστικὸν ἀντὶ ἀπ' εὐθείας φῶς. Ἡ δύναμις τῶν ἀκτίνων ἀποφεύγεται τοιοῦτοτρόπως, καὶ τὸ φῶς ὡς ἰσχυρὸν καὶ ἂν ᾖ, εἶναι σπανίως βλαπτικὸν ὅταν ἀπαντᾷ τὸ φῶς δι' ἀνακλάσεως. Ζωηρὸν φῶς ἐπὶ τοῦ βιβλίου δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τὸν ὀφθαλμόν· ὁ ὀφθαλμὸς ἐντείνεται μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνεπαρκούς φωτός ἢ ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ. Οὐδὲν ὄργανον τοῦ σώματος πάσχει τοσοῦτον ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐντάσεως ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς. Οὐδὲν μέρος τοῦ σώματος εἶναι τόσον εὐαίσθητον ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός. Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς ὑπερκουρασθῇ πρέπει ν' ἀναπαυθῇ, ἄλλως δὲν θὰ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν λειτουργίαν του. Ὁ ὀφθαλμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως ὡς πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος· ἀλλὰ ἢ ἐν σκιερῷ δωματίῳ διαμονὴ εἶναι τὰ μάλιστα ἀξιοσύστατος ὡς ἢ ὑπὸ φυλλώματα δένδρων. Ἡ χρῆσις διόπτρων χρῆζει πρότερον τῆς γνώμης τοῦ ἰατροῦ. Πολλοὶ ἀσκέπτως λαμβάνουσι δίοπτρα χωρὶς ἀνάγκης ἐξ οὗ μεγίστη προέρχεται εἰς τὴν ὄρασιν βλάβη.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΛΙΘΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ μεταίωνατος παρουσιάζει ποικίλην ὁμάδα τυχοδιωκτῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν ἀπόκρυφον τέχνην τῆς μετατροπῆς. Τινὲς ἦσαν ἀπροκάλυπτοι ἀπατεῶνες, ἔτεροι δὲ ἐξηπατημένοι εὐπιστοὶ· ἀλλ' αἱ ἱστορίαι τοῦτων ἦσαν ἐν γένει ἀκριβῆς ἀπόδειξις τοῦ ἔρισμοῦ τοῦ περιγράφοντος τὴν ἀλχημείαν ὡς τέχνην ἀνευ ἀρχῆς, ἀρχομένην ἐν ψεύδει, προχωροῦσαν διὰ μόχθου, καὶ λήγουσαν δι' ἐπαιτείας.

Ὁ Πενότος, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 98 ἐτῶν, ἐν τινι νοσοκομείῳ τῆς Ἐλβετίας, κατηνάλωσε σχεδὸν τὸν βίον αὐτοῦ εἰς ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου· καταντήσας δ' ἐπὶ τέλους ἐξ εὐπορίας εἰς ἐνδεϊαν καὶ ἐπαιτεϊαν, συνείδησε νὰ λέγῃ: «Ὅτι ἐὰν εἶχε θανάσιμον ἐχθρὸν τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἠδύνατο ἀπροκαλύπτως νὰ ἐκδικηθῇ, θὰ συνεβούλευεν αὐτὸν πρὸ πάντων, νὰ δοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐξάσκησιν τῆς ἀλχημείας.»

Ἡ ἐξῆς περίεργος προκήρυξις ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς βασιλείας Ἐδουάρδου Γ', τῷ 1329 μ. Χ.

«Γινώσκωσαν πάντες ὅτι ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Ῥόσος καὶ ὁ Γουλιέλμος δὲ Δάλβης γινώσκουσι πῶς νὰ κατασκευάζωσι ἀργυρον διὰ τῆς τέχνης τῆς ἀλχημείας· ὅτι ἐν παρελθόντι χρόνῳ κατασκεύασαν αὐτὸν καὶ ἔτι καὶ νῦν κατασκευάζουσι· θεωροῦντες δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, διὰ τῆς τέχνης των, καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου, δύ-

νανται νὰ ὄψιν ὠφέλιμοι εἰς ἡμᾶς, καὶ τὸ βασίλειον ἡμῶν διατάξωμεν τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν Θωμᾶ Κάρου, νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀνω ῥηθέντας Ἰωάννην καὶ Γουλιέλμον, ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν εὖρῃ αὐτούς, καὶ νὰ φέρῃ αὐτούς εἰς ἡμᾶς, ὁμοῦ μὲ πάντα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης των, ὑπὸ ἀσφαλῆ καὶ πιστὴν συνοδείαν».

Τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἦτον ἡ πίστις ἐν τῇ φαντασιώδει ταύτῃ τέχνῃ ὥστε ἡ Κυβέρνησις ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἕτερος τρόπος νὰ σταματήσῃ τὴν ἀκραν ὑποτιμήσιν δι' ἧς ἠπειλεῖτο τὸ νόμισμα τῆς χώρας, ἢ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης ταύτης ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας! Τὴν πράξιν τοῦ Κοινοβουλίου ἧτις πρὸς τοῦτο ἐψηφίσθη κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ Ἑρρίκου Δ', ὁ λόρδος Κῶκ καλεῖ τὴν βραχυτάτην ἢν ποτὲ ἀπῆντησεν. Εἶναι δὲ συντεθειμένη ὡς ἐξῆς: — «Οὐδεις εἰς τὸ ἐξῆς θέλει καταγίνεσθαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ ἀργύρου, ἢ τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης τῆς πολλαπλασιασέως. Ἐὰν δὲ τις τοῦτο πράξῃ, θέλει καταδιώκεσθαι ὡς ἐνοχος ἐσχάτης προδοσίας».

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀληθῶν ἀλχημιστῶν ἦτον ὁ Γέβερ, ἀραψὸν πρίγκηψ τῆς Ζ'. ἑκατονταστηρίδος.

ΔΩΡΑ

Ἡ συνθήκη τῶν δώρων κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους φαίνεται κατεργασμένη ἐκ τῶν Ῥωμαίων. Ἀναγινώσκουμεν εἰς συγγραφῆς τινος, ὅτι ὁ Τάτιος λαβὼν τὴν α'. Ἰανουαρίου κλάδους δένδρου κοπέντος ἐκ δάσους ἱεροῦ τῆς θεᾶς Στρενίας, καθιέρωσεν ἑκτοσε τὴν συνθήκη ἐκεῖνην, ἧτις ἔφερε τὸ ὄνομα *Strenae* ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς θεᾶς, ἢν μετὰ ταῦτα ἐπεκαλέσθησαν νὰ προσεῖραρχῃ τῆς τελετῆς. Ἐκτοσε φαίνεται βαθμηδὸν ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον τοῦτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀφ' ὧν παραλαβόντα τὰ λατινικὰ φύλα κατὰ πρῶτον διεστήρησαν μέχρι τῆς σήμερον, καὶ τὰ γερμανικὰ κατόπιν μετὰ τὴν εἰσβολὴν αὐτῶν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος.

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν πρώτων ἐκεῖνων Ῥωμαϊκῶν δώρων, ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τοὺς καρπούς ἢ τὴν ἀπλότητα τοῦ βίου. Ὅπως ξηραὶ, πλακοῦντες, μέλι ἢ καὶ τινὰ χαλκὰ νομίσματα ἦσαν τὰ συνήθη δῶρά των. Ἡ ἀπλότης ὁμοῦ ἐκεῖνη ἐξέλιπε βαθμηδὸν, καθ' ὅσον ὁ Ῥωμαϊκὸς κόσμος ἐπολιτιζέτο καὶ ὁ χρυσὸς ἀντικατέστησε μετ' οὐ πολὺ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα χάλκινα κερμάτια καὶ τοὺς εὐθνοὺς πλακοῦντας. Διὰ τοῦτο δὲ ἴσως καὶ διότι ἢ τῶν δώρων προσφορά ἀνεπτύχθη κατὰ μικρὸν εἰς ἀνταλλαγὴν πολλοὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἔχοντες τὴν εὐεξήγητον διάθεσιν νὰ λαμβάνωσι μὲν δῶρα οὐχὶ δὲ καὶ νὰ δίδωσι κατήργησαν αὐτὴν πολλὰκις διὰ διαταγμάτων. Πλὴν δὲ τούτου, ἐπειδὴ ἢ α'. τοῦ ἔτους συνέπιπτε πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀπόκρυσιν, καθ' ἣν αἱ διασκαδάσεις καὶ ἡ παραλυτῖα ἀπασχόλουν τὸν λαὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἢ ἐκκλησία πολλὰκις κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας κατεδίωξε τὰς διασκαδάσεις

τῶν Κρονίων καὶ τῶν δώρων τὴν ἀνταλλαγὴν, ὡς σατανικὴν πολυτέλειαν. Ἄλλ' ἀφότου αἱ φιλοδωραὶ ἔγιναν τὰ τεκμήρια φιλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἐκαθάρισθησαν τῆς κερδοσκοπικῆς ιδέας, ἢ ἐκκλησία ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν καταδίωξιν. Ν. Π. Θ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΟΝΤΙΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐκάθητο εἰς μίαν ὠραίαν φωλεάν. Ἡ φωλεὰ ἦτο πολὺ μαλακὴ μὲ κομμάτια βελουδένια, γουναρικά καὶ μὲ λαμπρὰ κομματάκια μεταξωτὰ, τὰ ὅποια αὐτὴ ἔφερε πολλὰς νύκτας ἀπὸ τὰς οἰκίας τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο. Μίαν ἐσπέραν, ὅταν ἦτο πολὺ σκότος καὶ οὔτε ἀστέρες ἔφεγγον, αὐτὴ ἠτοιμάσθη νὰ ὑπάγῃ ἔξω. Τὰ δύο παιδιὰ τῆς, ὁ Σφύρικος, ὅστις ὠνομάζετο οὕτως διότι ἐσφύριζε πάντοτε μὲ δυνατὴν φωνήν, καὶ ἡ μικρὴ Ποντικίνα ἢ ὁποία εἶχε πολὺ λαμπρὰ μάτια, εἶπον. «Ἠάρε μας, πάρε μας, Μάννα μας.» «Σιωπῆ, παιδιὰ μου,» εἶπεν ἡ μήτηρ των, «καὶ θὰ σὰς φέρω ἕνα κομμάτι τυρὶ μαλακόν.» Ὅταν δὲ ἡ κυρία Ποντικίνα ἔφυγε τὰ παιδιὰ τῆς δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἡσυχάσωσι καὶ ἐσκέπτοντο ποῦ θὰ ὑπάγῃ ἡ μήτηρ των, καὶ τί πράγματα θὰ ἴδῃ, ἕως οὗ διηγέθη τὸσαύτη ἐπιθυμία εἰς τὰς καρδιάς των, ὥστε νὰ ὑπάγωσι καὶ αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν περιέργειάν των, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ποντικίνας εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν, «Ἄς πάμε Ποντικίνα μου,» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ, «Ἐξω εἰς τὸν κόσμον,» ἀπῆντησεν ὁ Σφύρικος.

Λοιπὸν ἀμέσως καὶ τὰ δύο ἐσηκώθησαν καὶ κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον ὀγλήγορα ἀπὸ τὴν φωλεάν. Ὅταν ὑπῆγαν ὀλίγον οἰάστημα εἶδον τὴν μητέρα των ἐρχομένην καὶ ἔτρεξαν ὀπίσω· μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν φωλεάν,

ἡ μήτηρ των εἰσῆλθε, καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς εἶχον ταραχὴν, τὰ ἠρώτησε, «Δὲν ὑπῆγετε ἔξω παιδιὰ μου;» τὰ παιδιὰ τῆς ἔμειναν σιωπηλά, καὶ αὐτὴ ὑπῆγε νὰ ἀποθέσῃ τὸ φορτίον τῆς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πάλιν ὁ Σφύρικος εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, «Ἄς πάμε Ποντικίνα μου!» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ. «Εἰς περίπατον,» εἶπεν αὐτός. Καὶ πάλιν κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ δὲ ἀπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ χωράφια εἶδον μίαν μεγάλην οἰκίαν, καὶ πλησίον ἀπῆντησαν μίαν μαύρην γάταν, ἢ ὁποία εἶπε, «Καλὴ ἡμέρα.» «Καλὴ ἡμέρα,» ἀπῆντησαν τὰ ποντικίνα. «Ποῦ ὑπάγετε;» ἠρώτησεν ἡ Γάτα. «Κάμνομεν περίπατον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος μὲ μεγάλην φωνήν, ἢ ὁποία ἔκαμε τὴν γάταν νὰ θουμάσῃ. «Ἄς ὑπάγωμεν μαζὴ λοιπὸν,» εἶπεν αὐτὴ. «Εὐχαρίστως» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, πές μας πῶς ὠνομάζεσαι;» «Ἐγὼ ὠνομάζομαι κυρία Γριμάκη, εἶμαι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ μάλιστα ἔχομεν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωηρότητά μας.» Τὰ ποντικίνα τὴν ἐκύτταξαν μὲ πολὺν φόβον καὶ ἡ γάτα ἀμέσως εἶπεν, «Τὶ ὠραῖα φορέματα ἔχετε παιδιὰ μου,» καὶ αὐτὴ ἐγάϊδευσε τὰ ποντικίνα μὲ τὸ μαλακὸν ποδάρι τῆς. Ὁ Σφύρικος ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰς κολακείας τῆς γάτας, ἢ μικρὴ ὁμοῦ ἐφοβήθη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτὴν.

«Ποῦ κάθησθε;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάκη. «Κάτω εἰς τὸν ὀπισθεν δρόμον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «Καὶ ἡ εὐγένειά σας;» «Ἐγὼ κάθημαι εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν, ἐκεῖ πέρα ὅπου εἶναι πολλὰ πράγματα καὶ πολλὰ φαγητά.»

«Εἶναι μαλακὸν τυρὶ ἐκεῖ;» ἠρώτησεν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺν ἀδυναμίαν εἰς αὐτό. «Μάλιστα, μάλιστα, καὶ θὰ σὰς δεῖξω ποῦ ὁ ἀφέντης μου φυλάττει αὐτό.»

Μὲ μεγάλην χαρὰν ὁ Σφύρικος ἤκουσεν αὐτό, ἀλλ' ἡ κυρία Γριμάκη εἶχεν ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν πονηρὰν καρδίαν τῆς, καὶ εἶπεν, «Οὐχὶ τώρα, παιδιὰ μου, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἀφέντης μου καὶ ἡ κυρία μου εἶναι εἰς τὴν σάλαν των, καὶ τότε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὠραῖον συμπόσιον μὲ ἡσυχίαν.»

Ἐνῶ ὑπῆγαινον μαζὴ ἦλθον ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας περικυκλωμένης ἀπὸ δένδρα καὶ ἕνα κομψὸν κῆπον.

«Νὰ ἐκεῖ ἐγὼ κατοικῶ. Κυττάζετε καλὰ διὰ

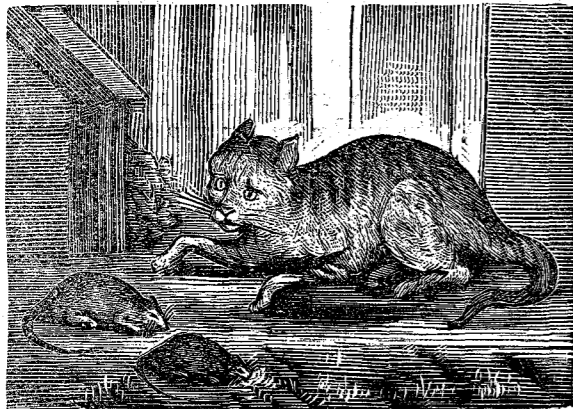
νά ενθυμησθε, διάτι είναι άλλη γάτα πλησίον, ή οποία είναι πολύ πονηρά.»

«Ω!!» εφώναζεν ή μικρή από φόβον, και ειπεν, «'Ας υπάγωμεν εις την φωλεάν μας, Σφύρικε.»

Ο Σφύρικος έχαρη όπου εὔρε πρόφασιν ν'αναχωρήσει, και άμέσως ειπεν εις την κυρίαν Γριμάλην, «Υγειάινε,» και έγύρισε νά υπάγη με την αδελφήν του.

«Θά σας περιμένω τὸ βράδυ,» ειπεν ή γάτα, τὰ δὲ ποντικάκια έτρεξαν εις την φωλεάν των δγλήγορα.

Όταν ειπον εις την μητέρα των την ιστορίαν ταύτην ή κυρία Ποντικίνα ειπε με πολὺ αὐστηρὸν τρόπον, «Μη υπάγητε πλέον έξω άτακτα παιδιά, οὔτε πρέπει νά έχητε καμμίαν σχέσιν με αὐτὰ τὰ ζῶα, διότι τὸ γένος των διά πολλά έτη προσεπάθησαν νά μᾶς καταστρέ-

φουν. Νά σας εἰπῶ! μη πηγαίνετε έξω καθόλου τήν νύκτα, οὔτε νά έχητε καμμίαν σχέσιν με την κυρίαν Γριμάλην. Τώρα φάγετε τὸν δείπνον σας και πηγαίνετε εις τὸ κρεβάτι σας, και αν εἴσθε καλά παιδιά και υπακούετε θά σας σκεπάσω με τὸ βελουδένιο πάπλωμα απόψε.»

Λοιπὸν εἰ τρεῖς ἐκάθησαν μαζί περίξ τοῦ σανιδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ή μήτηρ των έβαλλε φωμί και καρύδια και ὀλίγην ζάχαριν.

«Θέλω τυρί,» εφώναζεν ὁ Σφύρικος, «θέλω τυρί μάννα!» «Και ἐγὼ θέλω τυρί» εφώναζε και ή μικρή.

«Σιωπή παιδιά, ποῦ είναι τὸ σέβας σας; Τοιαύτη άταξία συμβαίνει διότι υπήγετε έξω τήν νύκτα χωρίς την άδειάν μου. 'Αχ! τί θά κάμω! τί θά κάμω!» «Πήγαινε νά μᾶς φέρης τυρί,» ἐπρόσταζεν ὁ Σφύρικος με μεγάλην φωνήν.

Η κυρία Ποντικίνα ἐσφόγγισε τὰ μάτια

της και με άδιαθεσίαν ήτοιμάσθη νά υπάγη διά νά εὔρη τυρί. Όταν αὐτή ἐφυγεν ἀπὸ τήν φωλεάν, ειπεν εις τὰ παιδιά της. «Μη κουνηθήτε ἀπὸ τήν φωλεάν σας.»

Νομίζετε ὅτι τὰ παιδιά ήκουσαν την μητέρα των; Όχι, διότι ὅταν ἀρχίσει κανείς νά παρακούη μίαν φοράν είναι εὐκολώτερον νά κάμη τοῦτο και πάλιν, και ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κακὸν αὐξάνει και ή καρδιά του σκληρύνεται, και αὐτὸ τὸ παιδίον γίνεται κακόν.

Η κυρία Ποντικίνα ἐνῶ υπήγαινε διά νά εὔρη τὸ τυρί ἐσκέπτετο πόσον άτακτα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐγειναν τὰ παιδιά της και ήθελε νά εὔρη την αἰτίαν.

Όταν ή νύξ ήλθε και ἐφεγγεν ή σελήνη, ὁ Σφύρικος ειπεν. «'Ας πάμε Ποντικάκη μου;» «Δέν θέλω» ειπεν αὐτή. «Σήκου, σήκου άμέσως,» ειπεν ὁ Σφύρικος, τινάζων την νυστάζουσαν Ποντικάκην. Η Ποντικάκη ἐτριψε τὰ μάτια της και κρατουμένη ἀπὸ τήν χεῖρα τοῦ Σφύρικου έτρεξαν και τὰ δύο εις την μεγάλην οἰκίαν.

Πλησίον της ἐξωτερικῆς θύρας ἐκάθητο ή κυρία Γριμάλην, ὡς ἐσυνήθιζεν, ἀλλ' αὐτή με τὸν διπλωματικὸν της τρόπον ειπεν, «'Α!! ήλθετε παιδιά μου; Καλήν ἐσπέραν φίλτατά μου.» «Καλήν ἐσπέραν,» ἀπήντησαν τὰ ποντικάκια, και ὁ Σφύρικος ἐπρόσθεσε, «Κυρία Γριμάλην, σας παρακαλῶ πάρα πολὺ νά μᾶς κάμης αὐτήν την χάριν την ὁποίαν μᾶς εἶπες τήν πρωίαν, νά μᾶς δείξης ποῦ νά εὔρωμεν τὸ μαλακὸν τυρί.»

«Μάλιστα, θά σας δείξω, ἀλλὰ δέν πρέπει νά ὀμιλήσητε καθόλου. 'Ακολουθήσατέ με και θά φάγητε τήν καλλιτέραν μπουκιά ποῦ ἐγεύθητε ποτέ.»

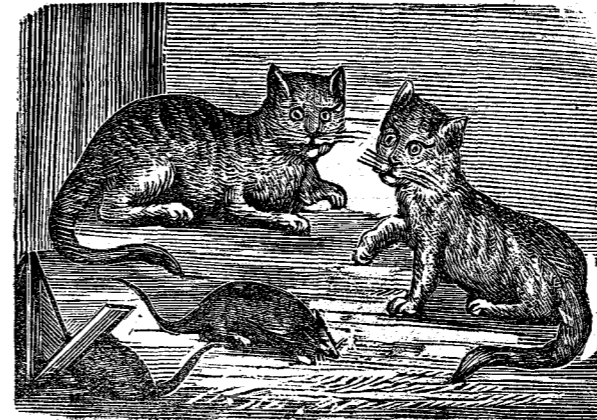
Όταν ειπε τοῦτο ή γάτα υπήγε σιγά σιγά περίξ τοῦ περιβόλου, τὰ δὲ ποντικάκια την ἀκολουθοῦσαν, ἐδῶ και ἐκεῖ οἱ βάτραχοι και αἱ νυκτερίδες ἐφοβοῦντο ἀπὸ τήν κυρίαν Γριμάλην, ή ὁποία τὰ ἐκυνηγοῦσε πάντοτε. Ο Σφύρικος ὅμως έχασε την ὑπομονήν του και ειπε με μεγάλην φωνήν, «Διατί κυρία Γριμάλην δέν μᾶς φέρεις εις την οἰκίαν σου;» «'Εάν εἰπῆς μίαν λέξιν πάλιν θά σας ἀφήσω εις τὸν κήπον τοῦτον και θά φωνάξω τὸν 'Αράπην, ὅστις είναι ένας γίγας άγριος σκύλος, νά σας φάγη,» ειπε θυμωμένη ή γάτα.

Τότε τὰ ποντικάκια ἀκολουθοῦσαν με προσοχήν, και ἐπὶ τέλους ή γάτα τοῖς ἐδειξε την οἰκίαν και ειπε, «'Εγὼ θά υπάγω εις την με-

γάλην θύραν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, σεῖς δὲ πηγαίνετε εις την μικροτέρα, πέρα εις την γωνίαν και θά ἀπαντηθῶμεν ἐκεῖ,» και ή κυρία Γριμάλην έτρεξεν ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Λοιπὸν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος ἐπεινοῦσεν, ειπεν, «'Ας πάμε,» και οἱ δύο υπήγαν εις την μικρὰν θύραν.

Μέσα εις την οἰκίαν ήτο σκότος και τὰ ποντικάκια ἐπερίμεναν με φόβον. Μετ' ὀλίγον ή γάτα ήλθε με μίαν σύντροφον, την ὁποίαν ἐσύστησεν ὡς την κυρίαν Γαλήν την γείτονά της, και ἐπειδὴ αὐτή ήξευρεν ἐν καλλίτερον μέρος νά εὔρουν τὸ τυρί αὐτή ἐσυμβούλευσε νά υπάγουν μαζί με αὐτήν. Ο Σφύρικος ήναντιώθη εις τοῦτο και ἐπειδὴ ἐφοβέρισεν ὅτι θά φύγουν, ή κυρία Γριμάλην τότε ειπε με μαλακήν φωνήν, «Μη φωνάζης, καλέ μου Σφύρικε, και θά σοῦ τὸ δείξω εις μίαν στιγμὴν.» Και

αὐτή ήνοιξε μίαν θύραν ἐνὸς δωματίου, ὅπου ήτο μία παγίδα και ἓνα κομμάτι τυρί μέσα. Ο Σφύρικος έτρεξεν άμέσως νά τὸ ἀρπάσῃ, ή δὲ μικρή ἔμεινε ὀλίγον ὀπίσω.

Η κυρία Γριμάλην και ή φίλη της ἐστάθησαν πλησίον τῆς θύρας. Ο Σφύρικος εφώναζεν εις την αδελφήν του, «'Ω!! Ποντικάκη μου, πόσον ὠραῖον είναι τοῦτο τὸ τυρί!!» και ἐνῶ ἐμύριζε περίξ με την μακράν του μύτην ή παγίδα ἐπεσε και ἐκλεισε την μύτην του μέσα και αὐτὸς ήρχισε νά φωνάζῃ. «'Ω Ποντικάκη μου βοήθησόν με,» και με τὸσον μεγάλην φωνήν, ὡστε ή κυρία τῆς γάτας, ή ὁποία ήτο εις την σάλαν, ειπεν εις τὸν σύζυγόν της, «Τί φωναῖς είναι αὐταῖς! Πιστεύω είναι ἀπὸ κανένα ποντικόν.» «'Ας ἰδοῦμεν,» ειπεν αὐτός.

Τότε υπήγαν και εἰ δύο εις την τραπέζαν και ὅταν εἶδον τὸν Σφύρικον πιασμένον εις την παγίδα, ή κυρία ειπε με πολλήν χαράν,

«Δέν σοῦ εἶπα ὅτι είναι ή φωνή τοῦ ποντικοῦ;» «Ναι,» ειπεν ὁ σύζυγός της, «και τώρα θά τελειώσωμεν αὐτόν.» Και καθὼς ειπεν αὐτὰ ήνοιξε την παγίδα και ὁ Σφύρικος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ἀπεθαμένος, ἐπήδησεν ἀπὸ την παγίδα και έτρεξεν εις την φωλεάν με χαράν διά την ἐλευθερίαν και την ζωήν του.

Η αδελφή του ειχεν υπάγει προτῆτερα διά νά εἰδοποιήσῃ την μητέρα των, ή ὁποία ἀπήντησε τὸν Σφύρικον εις τὸν δρόμον και τὸν ἔδερεν ἔωσοῦ ἐφθασαν εις την φωλεάν.

«Θά εἴσθε ή αἰτία τοῦ θανάτου μου,» ειπεν αὐτή εις τὰ παιδιά της.

Τὰ ποντικάκια με τρόπον και φόβον ἐπλαγιάσανε νά κοιμηθῶν ήσυχα. Ἄλλ' ὅταν ή κυρία Ποντικίνα ἀπεκοιμήθη ὁ Σφύρικος και ή Ποντικάκη ὀμίλησαν μαζί διά την ἐπικίνδυνον αὐτήν περίστασιν, και μολοντί ὀμολόγησαν ὅτι ήτο πολὺς κίνδυνος δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμαν, ἀπεφάσισαν ὅμως νά δοκιμάσουν μίαν ἄλλην φοράν ἀκόμη.

Ο Σφύρικος ἐκαυχῆθη ὅτι αὐτὸς ήτο τὸσον ἐξυπνος, ὡστε ήλευθέρωσε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ την παγίδα και ὅτι αὐτὸς ήμπορεῖ νά πάρῃ και τὸ τυρί, και ἀπεφάσισε νά προσπαθήσῃ νά κάμη τοῦτο χωρίς την βοήθειαν τῆς κυρίας Γριμάλης ή τῆς φίλης της.

«Θά ἔλθῃς μαζί Ποντικάκη μου;» ἐρώτησεν ὁ Σφύρικος.

«Ναι,» ἀπήντησεν αὐτή, «ήμεῖς ήξεύρομεν την ὁδὸν και την οἰκίαν, και εἴμεθα αρκετὰ δυνατοὶ νά δοκιμάσωμεν αὐτήν την διασκέδασιν.»

Η κυρία Ποντικίνα δέν ειχεν ὑποπτευθῆ ὅτι τὰ τέκνα της θά θελήσουν νά πέσουν πάλιν εις τὸν ἴδιον κίνδυνον. Την ἐσπέραν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας αὐτή ἐφίλησε τὰ παιδιά της και υπήγαν εις την ἐργασίαν της.

Ο Σφύρικος δέν έχασε καιρὸν ἀλλ' άμέσως εφώναζε την αδελφήν του, «'Ας πάμε και τελευταίαν φοράν, Ποντικάκη μου, και θά πάρωμεν τὸ ὠραῖον και μαλακὸν τυρί.» Αὐτὸς ειπε την ἀλήθειαν ὅτι θά ήναι ή τελευταία φορά ποῦ θά υπάγουν ἐκεῖ.

Τὰ δύο ποντικάκια ἐπίασαν τὰς χεῖρας των και έτρεξαν πρὸς την μεγάλην οἰκίαν.

Πλησίον τῆς θύρας ήτο ή κυρία Γριμάλην ή ὁποία ειπε, «Καλή ἐσπέρα, φίλοι μου, τὸσον γενναῖοι εἴσθε νά ἔλθῃτε πάλιν απόψε. Θά πάρητε τὸ τυρί νομίζετε;» «Πιστεύω, διότι εἴμαι αρκετὰ δυνατὸς νά τὸ κάμω,» ειπεν ὁ Σφύρι-

κος, και ήθελε να υπάγη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν παγίδα. Ἡ κυρία Γριμάκη εἶχε προσκαλέσει τὴν γείτονά της, κυρίαν Γαλλήν, και ἐπρότεινεν ὅτι θὰ ἔχουν ἐν ὠραίον συμπόσιον μαζή.

Ὅλοι ἦσαν εὐχαριστημένοι με αὐτὴν τὴν πρότασιν, και ὑπῆγαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅπου ἦτο ἡ παγίδα ὑποκάτω τῆς τραπέζης και μέσα ἐν νέον κομμάτι τυρι ἀπαλόν.

«Ἄς κλείσωμεν τὴν θύραν,» εἶπεν ἡ κυρία Γριμάκη, ἀδιὰ να μὴ μᾶς ἀκούσῃ ὁ ἀφέντης μου ὡς τὴν ἄλλην φοράν, διὰ να φάγωμεν με ἡσυχίαν, ὅταν ὁ κύριος Σφύρικος θὰ μᾶς φέρῃ τὸ τυρί.» «Καλὰ λέγεις,» εἶπεν ἡ φίλη της. «Εἶσθε σοφῆ,» εἶπεν ὁ Σφύρικος. «Και τί λέγεις ἐσὺ μικρῆ μου Ποντικᾶκη,» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάκη. «Νομίζω ὅτι εἶσθε σοφῆ,» ἐπανέλαβεν ἡ Ποντικᾶκη τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐγὼ ὠμιλοῦσαν αἱ γάται με τὴν Ποντικᾶκην ὁ Σφύρικος ὑπῆγεν εἰς τὴν παγίδα ὅπου τὸ τυρὶ ἐφαίνετο τόσον νόστιμον, ὥστε ἔβαλεν ἀμέσως τὴν μύτην του και τὰ δύο ἐμπροσθινὰ πόδια του και ἡ παγίδα ἔπεσε και ἐκλείσθησαν μέσα σφυκτά.

Ὁ θόρυβος τῆς παγίδος και ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ αἰχμαλώτου ἔσυρον τὴν προσοχὴν τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἔτρεξε να τραβήξῃ αὐτὸν ἔξω. Ἐνῶ λοιπὸν αὐτὴ ἦτο ἐνησχολημένη εἰς τοῦτο, κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν.

«Ποῖος εἶναι;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάκη.

«Ἐγὼ, ἡ κυρία Ποντικίνα, ἦλθα διὰ τὰ παιδιά μου.»

«Ἐλθὲ μέσα,» εἶπεν ἡ πονηρὰ γάτα, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τὴν θύραν και ἐγύρισε εἰς τὰ ποντικᾶκια και ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν οὔτε ὁ εἶς οὔτε ἡ ἄλλη ἦσαν εἰς τὴν ζωὴν, και ἡ κυρία Γριμάκη και ἡ φίλη της εὗρον καλὴν διασκέδασιν με αὐτά.

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐπερίμενε ἐξω εἰς τὴν θύραν, και ὅταν ἤκουσε τὴν τελευταίαν κραυγὴν και ἀγωνίαν τῶν τέκνων της ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν της με πολλὰ δάκρυα και ἀναστεναγμούς.

Ἡ ἠθικὴ διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι, ὅτι ἡ παρακοὴ τῶν τέκνων φέρει εἰς τοὺς γονεῖς δυστυχίαν και εἰς αὐτὰ τὴν καταστροφὴν των.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, προσέχετε να ὑπκούητε τοὺς γονεῖς σας.

A. I. Σ.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ

Λέγεται ὅτι τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρικίου ἐφευρέθη ὑπὸ βραχμάνου τινὸς καλουμένου Σίσσα, πρὸς τέρψιν τυραννόφρονος ἡγεμόνος. Ἐδειξε διὰ τούτου εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐκείνον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ζατρικίῳ, και τοι παντοδύναμος οὐδὲν ἠδύνατο να πράξῃ ἄνευ τῶν συμβούλων, ἦτοι τοῦ λαοῦ. Ὁ μονάρχης κατεβέβη ἐκ τοῦ παιγνιδίου και ἐζήτησε παρὰ τοῦ βραχμάνου τί να δώτῃ αὐτῷ ὡς ἀνταμοιβήν. Ὁ βραχμάνος εἶπε: «Μεγαλειότατε βλέπετε ὅτι ὑπάρχουσι τεσσαράκοντα τέσσαρα τετράγωνα ἐπὶ τοῦ ζατρικίου ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ζητῶ εἶναι να θέσητε ἓνα κόκκον σίτου ἐπὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου, δύο ἐπὶ τοῦ δευτέρου, και να ἐξακολουθήσητε οὕτω διπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν μέχρι τοῦ τελευταίου τετραγώνου.» «Ὡ, εἶπεν ὁ ἡγεμῶν, ἡ αἰτησίς σου εἶναι τόσον μετρία, ὥστε εὐκόλως δύναται να ἱκανοποιηθῇ. Κάμε τὸν λογαριασμὸν και φέρε μου αὐτὸν αὐριον τὸ πρωί.» Ὁ βραχμάνος τὸ ἔπραξε, και ὁ ἡγεμῶν λίαν ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ὑπεσχέθη πλειότερα τῶν ὅσων ἠδύνατο να ἐκτελέσῃ, διότι πάντα αἱ σιταποθήκαι τοῦ βασιλείου του δὲν περιείχον ἱκανὸν σῖτον να πληρώσῃ τὸ χρέος τὸ ὁποῖον τόσον ἀπροσέκτως συνωμολόγησεν.

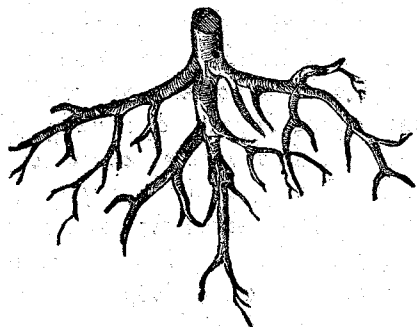
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΚΑ'.

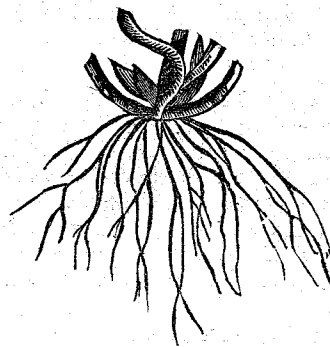
Πλειότερα περὶ ριζῶν

Ἡ ρίζα, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι εἶδος τι στομάχου εἰς τὸ φυτὸν, εἶναι προσέτι και στήριγμα αὐτοῦ. Τὸ φυτὸν προσηλοῦται δι' αὐτῆς στερεῶς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μέγα δένδρον ἔχει μεγάλην και βαθεῖαν ρίζαν. Ἡ ρίζα αὐτοῦ διακλαδίζεται κάτω ὡς οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἄνω. Ἐχει τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα βλέπομεν. Ἄλλ' ὅταν τὸ φυτὸν εἶναι μικρὸν

και δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πολλοῦ στήριγματος, ἡ ρίζα εἶναι διάφορος, και εἶναι κατεσκευασμένη τὸ πλει-

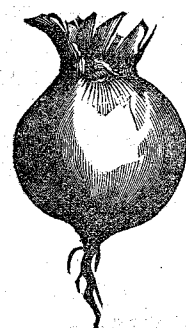
στον ἐξ ἑνῶν ὡς ἐν τῷ σχήματι τούτῳ φαίνεται.

ἔχει ἀνάγκην τόσῳ μεγάλῃς ρίζῃς ὡς αὐτὴ πρὸς θρέψιν και στήριξιν αὐτοῦ. Τὸ φυτὸν οὐδὲν εἶναι ἡ σύμπλεγμα φύλλων, και μετὰ πολὺ μικρᾶς ρίζῃς ἠδύνατο να ἴσταται ἐν τῷ ἐδάφει· μικρὰ δὲ ρίζα θὰ ἠδύνατο ἐπίσης να ἀπομυζήσῃ ὅλον τὸν χυμὸν τὸν ὁποῖον τὸ φυτὸν χρειάζεται. Τόσῳ μικρὸν φυτὸν θὰ ἠδύνατο να χωρήσῃ μετὰ πολὺ μικροῦ στομάχου.

Ἐνθυμείσθε ὅτι ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ σπόρων εἶπομεν ὅτι ὁ σποροδόχος εἶναι ἐνίοτε μείζον ἢ ὅσον χρειάζεται να ἦναι εἰάν μόνον ἐχρησίμευσεν ὡς σποροδόχος, ἀλλὰ σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι να χρησιμεύῃ και δι' ἄλλο τι εἶναι καρπὸς πρὸς βρώσιν ὡς και σποροδόχος, ἔχει ὅθεν δύο σκοπούς. πλὴν τοῦ ὅτι ἀπομυζᾷ τὴν τροφήν, εἶναι και τροφὴ διὰ τὰ ζῶα.

Ἐν ταῖς μεγάλαις ταύταις ρίζαις τὰ στόματα ἀπομυζῶντα τὸν χυμὸν δὲν εἶναι ἐν τῷ σώματι τῆς ρίζῃς. Εἰσὶν ἐν ταῖς μικραῖς ἰσὶν, αἰτινὲς εἰσὶν ἡνωμένοι εἰς τὴν κυρίως ρίζαν, ὡς βλέπετε ἐν τῇ ῥαφάνῃ. Ἐν τῇ ρίζῃ τῆς κράμβῃς ὡς φαίνεται ἐν

Ἡ χαμοκέρασος ἐξαπλοῦται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Αὕτη εἶναι περίεργος ρίζα. Ἐξαπλοῦται ὡς χεῖρ. Ἐκαστος τῶν δακτύλων δύναται να χωρισθῇ τῶν λοιπῶν, και αὐξάνει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ῥίζαι τινὲς εἰσι βολβοί· τὸ κρόμμυον ἔχει βολ-

βώδη ρίζαν· σχηματίζεται δὲ ἐκ φλοιῶν, ὡς τὸ κατωτέρω σχῆμα. Οὗτοι κεῖνται ἐν τῇ γῆ λίαν ἥσυχον

καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἡ ζωὴ ἐν αὐτοῖς ὑπνώττει, ὡς συμβαίνει και εἰς τοὺς κάλυκας. Ἄλλ' ἐξαλείφεται κατὰ τὴν ἀνοιξιν και ἡ ρίζα κατέρχεται ἀπὸ τῆς βάσεως τῶν βολβῶν και τὰ φυτὰ ἐξέρχονται ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῶν. Τινὲς λέγουσιν ὅτι ὁ βολβὸς εἶναι ὡ-

σανεὶ κάλυξ, μόνον διαφέρει διότι εἶναι ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ἀντὶ να ἦναι εἰς τὸν ἀέρα ὡς πολλοὶ κάλυκός εἰσιν. Ἄλλὰ τὸ κρόμμυον εἶναι κάλυξ, και αἱ πραγματικαὶ ρίζαι τοῦ φυτοῦ εἶναι αἱ διακλαδιζόμεναι ἐκ τῆς βάσεως τοῦ βολβοῦ.

Τὰ πλείστα τῶν φυτῶν λαμβάνουσι τὴν τροφήν αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄλλα δέχονται αὐτὴν ἐκ τοῦ ὕδατος. Ταῦτα συμβαίνει εἰς τὰς λίμνας και τὰς δεξαμενὰς ἔνθα τὸ ὕδωρ εἶναι στάσιμον. Βλέπομεν μικρὰ φύλλα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, αἱ δὲ ρίζαι κρέμονται ὡς κλωστὰ ἀπὸ τῶν φύλλων. Ὑπάρχει ἐπομένως οὐσία τις ἐν τῷ ὕδατι, τὴν ὁποίαν ἀπομυζῶσιν αἱ ρίζαι αὐταὶ και οὕτω αὐξάνουσι τὰ φύλλα. Ὑπάρχουσι δὲ και φυτὰ ζῶντα ἐπὶ ἐτέρων φυτῶν· ὁ χυμὸς ὅστις τρέφει τὰ φυτὰ ταῦτα προέρχεται ἐκ τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων· καλοῦνται δὲ παράσιτα.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Εἶναι παράδοξον να παρατηρήσῃ τις τὰ διάφορα χρώματα τὰ ὁποῖα διάφοροι χώραι παρεδέχθησαν πρὸς ἐκφρασιν πένθους. Ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸ μέλαν εἶναι εἰς γενικὴν χρῆσιν, ὡς παριστῶν τὴν σκοτεινότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος ὁμοιάζει. Ἐν τῇ Σινικῇ, τὸ λευκὸν, διότι ἐλπίζουσι ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν τόπον τῆς καθαρότητος. Ἐν Αἰγύπτῳ τὸ κίτρινον, παριστῶν τὴν παρακμὴν τῶν δένδρων και ἀνθῶν. Ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ τὸ ὑπόμελαν, τὸ χρῶμα τῆς γῆς ἐξ ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη, και πρὸς ἣν ἐπανέρχεται. Ἐν διαφόροις τόποις τῆς Τουρκίας, τὸ κυανοῦν παριστῶν τὸν οὐρανόν, ἔνθα ὡς ἐλπίζουσι οἱ νεκροὶ μεταβαίνουσιν· ἀλλ' ἐν ἄλλοις μέρεσι, τὸ πορφυροῦν ἢ ἰώχρον, διότι ἔν μίγμα μέλανος και κυανοῦ, παριστάνει θλίψιν ἀφ' ἑνὸς και ἐλπίδα ἀφ' ἐτέρου.

ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΑΝ

Ἡ ἐκμάθησις τῆς τέχνης τοῦ κολυμβᾶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀπόκτησιν νέας αἰσθήσεως. Ἐγγιζόντες τὸν πόδα ἡμῶν ἐντὸς τοῦ ὕδατος παρατηροῦμεν πόσον τοῦτο ὑποχωρεῖ ἀνευ ἀντιστάσεως· μετὰ τὴν πείραν ταύτην πόσον παράδοξος εἶναι ἡ δέξις τοῦ ἐπιπλέοντος κολυμβητοῦ. Πολλοὶ εὐχαρίστως θὰ ἀφαιρῶν ἐβδομάδας καὶ μῆνας νὰ ἀποκτήσωσι τοιαύτην δύναμιν. Τὸ γεγονός βεβαίως ὅτι οὐ μόνον ὀλίγοι δύνανται νὰ μάθωσι νὰ κολυμβῶσι, ἀλλὰ ὅτι καὶ ὅλοι δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο μετὰ ὀλίγας ἀποφασιστικὰς προσπάθειας, εἶναι ἱκανὸν νὰ παρακινήσῃ πάντας νὰ δοκιμᾶσωσι. Εἶναι νέα δύναμις ἐπὶ τῆς φύσεως ἣν δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ δι' ὀλίγων ὥρων γυμνάσεως. Πόσον ὅθεν λυπηρὸν εἶναι ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀνίκανοι νὰ μετέλθωσι τοσοῦτον πολῦτιμον τέχνην.

Ἄν εἶναι τόσον πρὸς ἀπλὴν ἐξάσκησιν τῆς δυνάμεως ταύτης ὅσον πρὸς τὰς ὠφελείας ἣν αὕτη παρέχει, οὐ μόνον εἰς τὸν κολυμβητὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους, τῆς ἐνεργείας ταύτης πολλάκις πραγματοποιήσῃς τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς.

Πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ κολυμβᾶν ἡ μεγαλύτερα δυσκολία ἀπαντᾶται εἰς τὴν κίνησιν τῶν κνημῶν. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ βραχίονες ἀμέσως ὑπακούουσι εἰς τὴν θέλησιν, ἀλλὰ πρὸς κίνησιν τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν συγχρόνως εἶναι τὸ σπουδαιότερον τὸ ὅποιον δέον νὰ ἐκμάθωσιν οἱ ἀρχάριοι. Πάντες δύνανται νὰ ἴδωσι πῶς τὸ πρᾶγμα γίνεται παρατηροῦντες τὸ κολύμβημα τοῦ βατραχίου· ἡ πρώτη προσπάθεια εἶναι ἡ τῆς κινήσεως τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ἡ δευτέρα εἶναι ἡ τήρησις τῆς κεφαλῆς ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Ἄν δυνῆθῃ τις νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βοήθειαν καλοῦ κολυμβητοῦ, οὗτος θέλει βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνακράτησιν τῆς κεφαλῆς ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ἐνῶ ὁ μαθητευόμενος θέλει κινεῖ τοὺς πόδας· ἀλλ' ἂν τοιαύτη βοήθεια δὲν εὐρεθῇ, πολλὰ πρόσωπα διδάσκονται τῇ βοηθείᾳ σανίδος, θέτοντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σανίδος, ὅπως μὴ βυθίζηται ἐν τῷ ὕδατι εἴτα δὲ κινῶντες χεῖρας καὶ πόδας. Ἡ χρῆσις κύστεων ἢ φελλῶν θεωρεῖται ὡς ἀκατάλληλος καὶ δύναται νὰ προξενήσῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ἐκτοπίσεως αὐτῶν. Μὴ εἰσέρχεσθε ποτὲ ἐντὸς ὕδατος ἔχοντες βάθος ὑπεράνω τοῦ ἀναστήματός σας. Ἡ αἰσθησις τῆς ἀσφαλείας ἐν τῇ γνώσει ὅτι δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ τὸν πυθμένα ἐν οἴφδῃ ποτε καιρῷ βοηθεῖ εἰς τὸ ἐμποδίσαι τὴν ἐκ τοῦ φόβου νευρικὴν κατάστασιν, ἀρ' ἑτέρου ὅμως πρέπει νὰ εἰσέρχηται τις ἐντὸς ὕδατος ἔχοντος βάθος μέχρι τοῦ στήθους.

Ἐάν ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν ἐκαλλιεργείτο γενικώτερον πόσαι ὑπάρξεις θὰ ἐσώζοντο ἐκ φοβερῶν θαλασσιῶν δυστυχημάτων. Παρατηρήθη ὅτι εἰς τοιαύτης φύσεως δυστυχήματα οἱ σωζόμενοι εἰσὶν ἐκεῖνοι οἵτινες γινώσκουσι νὰ κολυμβῶσι, πλὴν δὲ ἑαυτῶν σώζουσι καὶ ἄλλους.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ δύναμις ἀπασῶν τῶν ἀτμομηχανῶν, ὅσαι ὑπάρχουσι καθ' ἅπασαν τὴν γῆν, ἰσοῦται πρὸς τὴν δύναμιν 966 ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν.

* * * Ἐν Σουηδία ὁ ἐκλογεὺς διαγράφεται τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ἐάν ὁραθῇ μεθυσμένος τετράκις. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ ἑαυτὸν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διατελῇ ἐγκράτης, εἶναι βεβαίως ἀκατάλληλος νὰ λάβῃ μέρος ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας. Πλὴν τῆς ἀτιμίας τῆς ἐκ τῆς διαγραφῆς ταύτης καὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς αἰδοῦς, προσγίνεται πρὸς τοῦτοις αὐτοῖς καὶ τὸ δυστύχημα νὰ κατασκευάζωσι τὴν ὕλην ἐξ ἧς τὸ πλεῖστον τῆς πείνης καὶ τὰ ἐγκλήματα παράγονται.

* * * Τὴν δαπάνην τῆς ἀνατροφῆς ἑνὸς παιδὸς μέχρι τοῦ 15 ἔτους τῆς ἡλικίας κληρικός τις ὤρισεν εἰς 25,000 φρ. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι διπλασιάζονται ἂν ὁ παῖς μεταβῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Κακὸς παῖς, φθᾶς εἰς τὴν ἀνωμνησθεῖσαν ἡλικίαν, κοστίζει τὸ αὐτὸ, ὁ δὲ λογαριασμός τότε δὲν περιλαμβάνει τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς τὰς λευκάς τρίχας. Πολλοὶ ἀναθρέψαντες παιδὸς θέλουσι συμφωνήσῃ ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς δὲν εἶναι ὑπερβολικός.

* * * Ἡ πολιτεία τοῦ Τρανσβάαλ, ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀγγλῶν διατελοῦσα, εἶναι ἐκτεταμένη χώρα ἔχουσα ἀραιὸν πληθυσμὸν, εἰς ἕκαστον ἀτομὸν ἐκ τοῦ ὅποιου ἀναλογεῖ ἕκτασις γῆς πρὸς καλλιέργειαν 18—30,000 στρεμμάτων.

* * * Καθηγητὴς τις ἐν Ἀγγλίᾳ διευθυντὴς ἑνὸς ὀφθαλμοῦ-ατρείου ἀπεφάνθη ἐσχάτως ὅτι τὸ κάπνισμα βλάπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς πολλάκις δὲ φέρει καὶ παντελῆ τύφλωσιν. Πρὸς τοῦτοις τὸ κάπνισμα φέρει βλάβην εἰς τὴν ὑγίαν ἐν γένει καὶ βραχύνει τὸν βίον πολλὰ δὲ δυστυχήματα συμβαίνουσι, οἷον πυρκαϊαί, ἐκρήξεις κτλ.

* * * Ἐν Λονδίῳ εἰσὶν ἐκτεθειμένα δύο ἕκτακτα παραδείγματα ἀναστήματος, εἰς νᾶνος 76 ὑψεκατομέτρων καὶ εἰς γίγας 2 1/2 μέτρων, ἀμφότεροι κινεζοί.

* * * Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῆς στατιστικῆς οἱ ἔγγαμοι εἶναι μακροβιότεροι τῶν ἀγάμων· εἰς τοὺς ἀγάμους δὲ ἀνήκουσι καὶ οἱ πλείοτεροι τῶν μεθυστῶν καὶ αὐτοκτόνων.

 Τὸ Τυπογραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ ἐν ὁδῷ Βουλῆς ἀρ. 29 προμηθευτὸν πλουσίαν συλλογὴν εἰκόνων ἐξ Εὐρώπης, ἐν χαλκογραφίᾳ καὶ ξυλογραφίᾳ, γνωστοποιεῖ τοῖς ἐκδόταις συγγραμμάτων παντὸς εἶδους ὅσοι θέλουσι νὰ κοσμήσωσι τὰ βιβλία των δι' εἰκόνων, ὅτι τὸ Τυπογραφεῖον προθύμως παραχωρεῖ ΔΩΡΕΑΝ ταύτας, ἀρκεῖ τὸ βιβλίον των νὰ τυπωθῇ ἐν τῷ Τυπογραφεῖῳ τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ, ἐνθα πᾶσα ἐργασία ἐκτελεῖται λίαν φιλοκάλως ἔξ διὰ νεωτάτων Εὐρωπαϊκῶν χαρακτήρων.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

Θ. πολ.εμ.

ὄρος Κρήτης

νησος Αἰγαίου

Ἄλ. Α. Δουρούτης.